

INDRA DEWITTE

Tijd. Ik wil het, ik zoek het eigenlijk voortdurend en overal. In kieren en spleten, op het werk, privé en in de auto. Maar toegegeven: zelden in bushokjes.

En toch vangt dit beeld van twee wachtende mensen, ogenschijnlijk zwijgend en gelaten, als geen ander het idee van tijd. Het is een momentopname die je fantasie op hol laat slaan.

Een reflectie van Vladimir en Estragon uit het toneelstuk *En attendant Godot*, van de Ierse schrijver en Nobelprijswinnaar Samuel Beckett.

Het bushokje als ijkpunt van de tijd. Twee mensen die wachten. Eindeloos. Op de bus? Misschien, misschien ook niet. Niets in de compositie verraadt of de man en vrouw elkaar kennen. Zijn het levensgezellen of gewoon twee vreemden die toevallig op hetzelfde moment op dezelfde plaats zijn belandt? Niemand kan het zeggen. Het is een verglaasde foto van ons levensgevoel. Een reflectie van de worsteling die mensen vandaag meemaken, in hun angst voor zinloosheid en in hun hartstochtelijke zoektocht naar zingeving. Er zit een soort tristesse in dit wachten op een bus die misschien nooit komt. Verlamd in een desolaat verlangen naar een eindbestemming die nooit zal worden bereikt.

Twee mensen, gevangen in de tijd door één enkele foto, met een verkeerskegel die de absurditeit en de humor van ons leven nog extra lijkt te onderstrepen.